

Investice do rozvoje vzdělávání

MANGO

červen 2014

#Učitelka
#SVP 2014

Kostarika
#like4like
#EmDziSwag

!!!
#Literární soutěž
#Lyžák
2014

LOL!

#ISF

ISF
[E.n]
[Dží]

#2014

#

Lyžák
2014

#Kostarika

#Literární soutěž

Moravské
Gymnázium s.r.o.

Investice do rozvoje vzdělávání

úvod

... máme tady červen, tedy konec školního roku je již na dohled. Zbývá jen pár posledních testů, několik oprav, převzít vysvědčení s horším či lepším skóre a pak už hurá vstříc letnímu odpočinku a radovánkám. Namíchali jsme pro vás tedy takový lehký letní koktejl: primáni zhodnotili svůj první rok na MG a zavzpomínali na školu v přírodě, přiblížíme vám průběh literární a recitační soutěže a zároveň si můžete příjemně počíst v oceněných pracích, druháci vzpomínají na letošní lyžák a akci Učitel roku, dvě studentky z tercie připravily rozhovor s Hankou Doležalovou, která prožila skoro rok na škole v Costa Rice, dále vám přiblížíme jeden zajímavý projekt, kterému není lhostejná budoucnost naší planety a svůj první rok na MG má také za sebou pan profesor Pecl, to vše v novém designovém kabátě, který má „na svědomí“ Pavel Škultéty.

- #Lyžák 1
- #LiterárníSoutěž 3
- #UčitelRoku 5
- #VzajetíHladu 8
- #PrimániPoRoce 9
- #ŠVP 10
- #ISF 13
- #Kostarika 14
- #RozhovorSprofeSorem 18

Investice do rozvoje vzdělávání

VAN GOGH
SI PRO INSPIRACI
utřel ucho,
PIL POUZE ABSINT
žil chvíli v blázinci
..to můžeš zkusit taky

Investice do rozvoje vzdělávání

Jako každoročně se tradičního konání zájezdu do Rakouska na lyžařský kurz účastnila většina 1. ročníku a skupina žáků 2. ročníku „MG“ [emdží]. Odjezd byl dne 17.3.2014 z Brna s již známou cestovní kanceláří a dalším známým byl pro nás řidič Ruda, vše klaplo bez jakýchkoliv problémů a zádrhelů. Přibližně osmihodinovou cestu přežili profesori i studenti bez trvalých a vážnějších následků. Na místo ubytování, v korutanském okrese Spittal an der Drau, jsme dorazili v podvečer 17.3. a hned jsme věděli, že si celý týden až do pátku pořádně užijeme.

První večer posloužil spíše jako „seznamovačka“ mezi všemi lidmi, kteří se nacházeli v budově. Zájezd studentů byl doprovázen totiž i skupinou „dospěláků“, kteří na lyžování jeli „sólo“ a tehdy ještě s novým profesorem Peclem. Každodenní lyžování doprovázené krásným počasím a mnoha zážitky bylo fenomenální. Jen občasné pády nebo menší zranění přispěly k dočasnému přerušení zábavy, ale poté se neprodleně pokračovalo s výbornou náladou dále. Po vydařeném týdnu jsme se v pátek 21.3 museli vydat zpět na cestu do Brna, kde jsme zase „zaběhli“ do normálu a navštěvujeme školu do dnes . Akce již je za námi, ale zážitky zůstávají na pořád.

Příští rok jedeme znova!!

Investice do rozvoje vzdělávání

Investice do rozvoje vzdělávání

V březnu se jako každý rok na Moravském gymnáziu uskutečnila literární a recitační soutěž, do které mohl přispět každý student. Zúčastnili se i studenti ze Slovenska, kteří byli velkou konkurencí. Jako vždy se sešla spousta mladých talentů. Na místě jsme se věnovali spíše recitační soutěži, literární díla, ačkoli jistě neméně zajímavá, zveřejněna nebyla. Proto bych se ráda věnovala i jim.

Na obsah povídky jsem se ptala také Evy Konečné.

„Můj příběh byla v podstatě pouhá část jiné knihy, kterou píšu. V povídce jsem vyprávěla o vzniku magie a proroctví, která říká, že nikdo z našeho světa nesmí magii poznat, jinak zničí vše, co magické bytosti znají.“

„A proč zrovna tento žánr?“

„Baví mě obecně svět fantasy, proto o něm i hodně přemýšlím a hlavně vymýšlím.“

„A přihlásíš se i příští rok? Píšeš už něco dalšího?“

„Jistě, že ano. Psaní je mou vášní. Jen nejspíš nebudu mít šanci se umístit.“

Podle mého názoru to vždycky musí vyhrát někdo z nižších ročníků.

Protože když jim to nedají, je pak srdcervoucí sledovat jejich smutné obličejy...

Ale určitě se zúčastním znovu.“

Jedna z našich studentek, Lucie Petrová (tercie), obsadila druhé místo s příběhem o mentální anorexii.

Investice do rozvoje vzdělávání

Soutěží prošlo mnoho žánrů, od povídky po scénář. Právě tak tou recitační. „Opravdu mě nadchla holčička, která recitovala báseň od J.R.R. Tolkiena. Tu bych to klidně nechala vyhrát!“ Ptala jsem se i dvojice nadějných budoucích básníků, Filipa Jörky a Lukáše Lefflera (2.A), kteří recitovali svou vlastní tvorbu - báseň Hledání cesty.

„Co vás inspirovalo k jejímu napsání?“

„Vlastně úplně zpočátku to byly body do češtiny“ směje se Lukáš.

„Ale potom jsme viděli, jakou konkurenci máme, tak jsme si s Filipem řekli, že se do toho obujeme...A během chemie jsme to dali dohromady.“

„Zúčastníte se příští rok?“

„Příští rok to vyhraje!“

Celou recitační soutěž vyhrál Jakub Kříž (3.B) se svou čtvrt hodinovou recitací básně o Edisonovi od Vítězslava Nezvala. Po samotné soutěži se slovenští studenti vydali na procházku po Brně vedenou našimi profesorkami Janků a Blaudeovou. Jsem si jistá, že si všichni soutěž užili jako já a taky se další rok znovu zúčastní. Jak to vypadá, motivací nejsou jen body do češtiny, ale i snaha projevit se, ukázat, co umíme. **Rozhodně přijďte i příští rok!**

Denisa Zlámalová, 2.A

Investice do rozvoje vzdělávání

R

ok co rok se na naší škole koná anketa Učitel roku.

Je to akce, na kterou se každý březen těší všichni studenti od primy až po maturanty. Pokaždé jsou to strašné nervy. Vyhraje, nebo nevyhraje váš oblíbený kantor? Bude přečtený? Umístí se do průměru 2,0? Polepšil nebo pohoršil se oproti loňskému roku? A určitě nikdo nezmanipuloval výsledky? Prorok nebo Hedeja nebo překvapení roku?

Na tyto otázky se ptá opravdu každý student a dokonce se vsadím, že i samotní profesori, i když tvrdí, že sebe opravdu na vítěze netipují. Každý chce vyhrát a být lepší než druhý, je to prostě lidské. A to je rozhodující faktor.

Naši učitelé jsou jenom lidi. Většina žáků hlasuje do této „soutěže“ podle jejich sympatií k jednotlivým profesorům, přestože jim je zdůrazňováno, aby své osobní pocity „dali stranou.“ Další věcí je, že „bodování“ učitele by mělo být bodování a místo průměru by se měla říkat procenta. Přece jenom studenti na MG jsou na to víc zvyklí. Jak učitelé bodují žáky, tak by žáci měli bodovat učitele, „na férovku.“ Stát se Učitelem roku není nic snadného.

Vymyslet na následující rok úvod ankety, to dá zabrat. Některé úvody byly dobré. Například, když dojde profesor zeměpisu a tělocviku na jeviště a začne mluvit se svým brněnským přízvukem, „Prorok 2014, to nezní špatně...“ některé byly horší, nebudeme ukazovat prstem, ale z toho uvítání člověk neměl ten správný (ne)požitek. Nedílnou součástí ankety je samozřejmě divadelní představení. Někdy se výběr povede víc, někdy méně a někdy hodně dobře. Tento školní rok to bylo něco mezi dlouhým a dobrým představením. Starší ročníky se určitě bavily (pochopily o čem děj je), ale mladší ročníky neměly ponětí a jediné, co si odnesly, tak byly červené podvazky... No dobře, ty si pamatuje každý. Jak bylo zmíněno, hra nebyla špatná, ale byla příliš dlouhá. Obzvláště práce herců s nehybností. A jelikož to byl muzikál, musela tam být hudba a zpěv. A to i pro nezkušené ucho bylo nedostačující. I přes veškeré dobré recenze to pro všechny bylo zdlouhavé, takže všichni marně hledali pohodlnou pozici v sedadle, až si člověk toužebně přál „konec prosím.“

Investice do rozvoje vzdělávání

Připravili jsme pro vás pár krátkých otázek pro vítěze za vedení s panem profesorem Mgr. Hnilém a paní profesorkou Mgr. Šikulovou vítězem za studenty, kteří nám dali pár krátkých odpovědí.

Co jste ten den měl k snídani?

Já nevím, nesnídám, takže asi kávu...

Čekal jste to? Že vyhraje?

Opravdu ne, ani ve snu...

Jak jste se cítil, když jste tam tak stál?

(hluboké zamýšlení, opravdu hluboké)

Byl jsem překvapen, prostě překvapen.

Šel jste to oslavit?

Néé, já na ty oslavy moc nejsem (smích)

A co jste dělal před představením?

No... Seděl ve třetí řadě a přemýšlel, kdo to tak může vyhrát

Líbilo se Vám představení? Co byste na něm změnil, kdybyste mohl?

Zkrátit... (zamyšlení) na čem jsme to vlastně byli ?

Slíby chyby.

Jo vlastně! Prostě zkrátit.

Chtěl byste vyhrát další rok, ale za studenty?

Ne, ale chtěl bych být nejlepší učitel.

Proč ne?

Já nevím...

Je to celkem reálné... Víte, že byste si musel něco připravit na úvod, co by to bylo?

(Silný smích) Moonwalk od M. Jacksona.

Akce se Vám zdála zdařilá?

Jako celá akce ano, ale to představení bylo příliš dlouhé.

„Nečekal jsem to“

Investice do rozvoje vzdělávání

Co jste ten den měla k snídani?

Přece jen už to je nějaký ten pátek, tudíž upřímně řečeno netuším
Čekala jste to? Že vyhraje? Nebo koho jste spíš tipovala?

Netušila a tipovala jsem, že pro rok 2014 by to mohl být opět Ivan Prorok...
Jak jste se cítila, když jste tam tak stála? Nová paní profesorka a
hned nejlepší učitel roku, to se jen tak nestává.

Tak pocit to byl zvláštní, hezký, i když nová rozhodně nejsem,
byl to spíše takový úspěšný comeback po mateřské dovolené.... smích
Šla jste to oslavit? Popřípadě jak?

Ne, oslavy teď s malými dětmi moc nestihám.

A co jste dělala před představením? Někjaké organizační věci nebo tak něco?

Česala dceři culíky

Líbilo se Vám představení? Co byste na něm změnila, kdybyste mohla?

Co jste ocenila, pokud si to trochu ještě pamatujete?

Představení v paměti vcelku mám příběh i herecké výkony byly super, ale musím souhlasit s ostatními,
že představení bylo příliš dlouhé a studenti nižšího gymnázia asi moc netušili, oč běží...

Dáváte si i příští rok takové vysoké cíle? Nebo Vám za vedení stačí?

Nechám se překvapit, jestli to bude opět umístění na bedně... smích

Co si připravujete na úvod, po Vás vědět nechceme, ale můžete aspoň naznačit?

no... poté, co jsem si přečetla odpovědi p. profesora Hnila,

tak s ním asi začnu horečně vyjednávat, jestli by ten Moonwalk nedal jen tak

Patrik Jetelina, David Peprla 2.A

„Úspěšný comeback“

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdelávání
pro konkurenceschopnost

Jihomoravský kraj

Investice do rozvoje vzdělávání

VÁLKA JE MÍR

SVOBODA JE OTROCTVÍ

NEVĚDOMOST JE SÍLA

G. Orwell

— 1984 —

Investice do rozvoje vzdělávání

zajetí

hladu

Zazvoní mi budík. Jsem ráda, že už zvoní, stejně jsem už vzhůru. Přemýšlím jak je to dlouho co jsem spala celou noc v kuse. Nemůžu si vzpomenout. Vstanu z postele a dojdu do koupelny. Je mi zima. Kolem těla si zavážu teplý župan aby mi poskytl, alespoň nějaké teplo. Proč je tu taková zima? Pohlédnu na svůj odraz v zrcadle. Prsty si sáhnu na kůži na tváři. Kůži mám suchou a matnou. Znovu rozvážu župan a prohlédnu se z boku. Břícho mám propadlé a trčí mi pánevní kosti. Je to hrůza. Vypadám strašně. Proč? Proč vypadám strašně? Do očí se mi nahrnou slzy. Silou vůle jim nedovolím stéct.

„ŠTÍHLOST. IDEÁL POSLEDNÍCH LET. BÝT KRÁSNÁ, DOKONALÁ, HUBENÁ...“

- Nastává první těžké rozhodnutí. Snídaně. Máma včera udělala tvarohovou buchtu. Pomáhala jsem jí. Když se nedívala přidala jsem tak cukr navíc. Stejně ji JÁ jíst nebudu. A ostatní ať toho sní co nejvíc. Scházím schody. Aktovka mi případně těžká. Na snídani jsem si nakonec dala celozrnný rohlík s lučinou a rajčetem. Lučiny byla moc velká vrstva. Měla jsem si ubrat. Výčitky se mi zatínají do hlavy. Proč? Proč nemůžu jíst jako ostatní? Poté navíc přišla máma a zjistila, že jsem snědla jen půlku a donutila mě si dát i tu druhou a kontrolovala mě při jejím mazání. "Taková miniaturní vrstva? Jen si přidej." Nemohla jsem nic dělat. Alespoň že když se nedívala podařilo se mi, minimálně půlku tajně zabalit do kapesníku a schovat do županu. Vyhodím to později. Alespoň za tento malý úspěch mé výčitky trochu ustoupí. Ve škole sedím v lavici a většinu času mlčím. Všichni jsou tak strašně únavní, pořád něco povídají a já musím odpovídat. Přála bych si aby mě nechali všichni napokoji.

Zvoní. Velká přestávka = svačtinová přestávka. Je 9:55 já svačím v deset. Čekám těch pět minut a skoro každých deset vteřin kontroluji hodiny. Při tom bedlivě sleduji svačiny mých spolužáků. Kluci mají většinou chleba nebo rohlík. Tam ten má dokonce čokoládovou tyčinku. Holky jsou na tom hůř. Ona má jogurt. A ta dokonce vůbec nic! 10:00 vytáhnu si svou svačinu, kterou mi máma nachystala. Jablko a chleba. To si dělá srandu?! To není normální svačina. Je toho moc. Co si můžu dovolit sníst? Nakloním se ke spolužačce, která nemá svačinu. "Nechceš jablko?" "Ne díky," "Vem si. Já to stejně nesním." "Vážně nechci dík." "A to ho mám jako vyhodit?" Bere si jablko a překvapeně si mě prohlíží. Vím že reaguji divně, ale nesmím sníst více než ona.

Investice do rozvoje vzdělávání

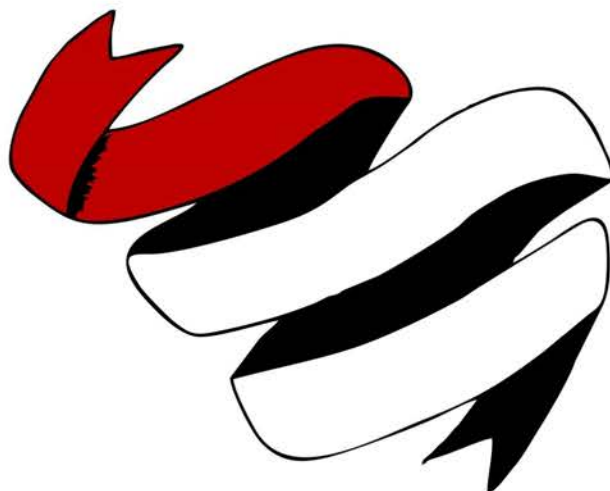
► Jsem nešťastná a zároveň na sebe pyšná. Zbytek ovoce jsem rozdala po třídě a polovinu chleba si vzal spolužák. Druhou jsem nakousala, ale potom setřela lučinu co mi tam máma dala. Asi se pomátla. Bylo jí tolik. Dopoledne se vleklo. Nějak jsem přečkala všechny hodiny. Spolužačky šly do bufetu tak jsem šla s nimi. Radila jsem jim co si dát. Hlavně to nekaloričtější! Celou poslední hodinu myslím na oběd. Přesně vím co dnes máme. Jídelníčky si nosím v hlavě. Vývar s nudlemi, Vepřový plátek ala bažant s bramborem a salátem. Ostatní si vezmou oběd a jdou ke stolu. "Prosím málo." Málo? Tomu říká málo? U stolu kontroluji talíře ostatních. Nikdo nesmí sníst méně než já. Jedu tramvají domů. Stojím. Nikdy si nesesám. Stáním spálím více kalorií. Cestou sleduji nabídku restaurací a představuji si jak to jídlo jím a jak chutná. Snažím se zapudit hlad, který se mi ozývá v žaludku. Za sebou uslyším sáček Rychle se otočím. Ta paní něco jí. Musím vědět co. Snažím se na ni dohlédnout, ale výhled mi zakrývají další cestující. Nenápadně se přesunula na jiné místo. V ruce drží tyčinku Kinder Bueno. Jen hezky jez! Ať přibereš!

Vystoupím o zastávku dřív. Půjdu delší dobu. Cestou se stavím do Alberta. Prohlížím si regály s čokoládou a sladkostmi. Představuju si jak asi chutnají. Poté přejdu k pečivu a čichám tu vůni. A co ty jogurty, sušenky, buchty a zase čokolády....jídlo. Všude je jídlo Dojdu domů. "Jak jsi se měla?" „Dobrá." Snědla jsi všechno?" "Jo skoro....holky si vzaly kousek jablka a spolužák si ode mě ukousl kousek chleba...bylo blbě říct, že mu nedám." "Tak příště ale sněz všechno sama. A co oběd?" "Maso s bramborem." "A dobrý?" "Jo" Chvilí jsem doma a myslím na oběd. Měla jsem si dát míň. To maso bylo určitě tučný. Řeknu že jdu do knihovny a vyjdu z domu. Obcházím celou čtvrť. Myslím, že je to alespoň 4 km. Asi v půlce cesty si vytáhnou švihadlo, které jsem si vzala sebou a začnu skákat. 100, 200, 300....jsem tak unavená. Večeři mi máma nachystala. Chleba s máslem a vajíčkem. Nemůžu se donutit kousnout si. Máslo. Proč tam musí dávat zrovna to máslo? Po tvářích mi začnou téct slzy. Nemůžu to sníst. Prostě nemůžu, nejde to. Mámě dojde trpělivost. "Tak to nejez, Klidně nejez vůbec nic!" To u mě vyvolá jen další výbuch pláče. Slzy mi tečou po tvářích a já se neovladatelně rozvzlykám. Proč mě nechápe? Proč mě nikdo nechápe? Ležím v posteli. Kručí mi v břiše. Přemýšlím o co všechno jsem přišla. Byla jsem veselá, sportovní a společenská holka. Co jsem teď? Vychrtlá, ubrečená a věčně hladová. Jídlo. Je to teď střed všeho. Všechno se točí kolem jídla. Koloběh který nikdy nekončí. Dojím a už počítám minuty do dalšího. Nechci ho a zároveň ho mám nejradši. A stále si pokládám tu stejnou otázku. Proč?

Mentální anorexie. Nemoc, která v dnešní době potkává stále více dívek i chlapců. Modely, které na nás stále útočí z televize a internetu. Snaha přiblížit se Miss světa, které to tak slušelo v plavkách. Nebo jen snaha dokázat, že já to zvládnou. Každý kdo o této nemoci nemá žádné bližší informace má na tyto dívky jasný názor. Hloupé holky které se neumí pořádně najíst a myslí si jak jsou tlusté. Je to ale složitější. Vy chcete jíst. Vidíte kosti, které vám vystupují. Cítíte vlasy které vám zůstávají mezi prsty. Ale nejde to. Nemůžete se najíst. Dotěrný hlas v hlavě vám stále říká co dělat. Nutí vás lhat okolí a ubližovat sami sobě. A pořád je to stejné. Den za dnem stejný jako tento. Stereotyp, z kterého je neuvěřitelně těžké se dostat. Dny plné strachu, pláče a stresu. Ale jde to. Dá se z toho dostat. Je to těžká a dlouhá cesta. Ale jako každá má svůj cíl.

Investice do rozvoje vzdělávání

Primáni po roce

Na začátku školního roku jsme udělali anketu mezi primány, jak se cítí na nové škole. Řekli jsem si, že by bylo zajímavé položit jim stejné otázky na konci školního roku a porovnat posun, který nastal...

Ch

těli jsme vědět, jaký byl jejich první rok na MG, co se jim na škole líbí a co ne. Pro někoho byl první rok na gymnáziu náročný větším rozsahem učiva, náročností testů a množstvím nových poznatků, dalším učivo a jeho zvládnání problémy nedělalo a snad i dělat nebude v následujících letech. Všichni jsou spokojeni téměř s celým profesorským sborem, který jim i po roce přijde vstřícný a chápavý, až na malé výjimky, ale to by bylo přece divné, kdyby se všichni líbili úplně všem... Výuka je podle nich pořád zajímavá a zábavná, i když někdy samozřejmě náročná. Moc se všem líbí školní bufet, interaktivní tabule a začátek školy v 8.15 „můžeme si ráno přispat“. Velkou vlnu spokojenosti také vyvolal pobyt na horách a škola v přírodě. Také bodovací systém je podle primánů mnohem spravedlivější než klasické známkování. A spousta z nich byla také příjemně překvapena, že vyučující zajímají jejich názory a že mohou svobodně projevit svůj názor.

Ale abychom pořád jen nechválili: přáli by si, aby jejich třída byla větší, aby do tělocvičny nemuseli dojíždět a aby ve výuce přibýlo více akcí odehrávajících se mimo půdu školy. A kritika též zamířila do vlastních řad, valná většina si totiž uvědomuje, že jako třída jsou sice docela dobrý kolektiv, ale příliš hlučný, což značně narušuje výuku. Je potěšující, že si tohoto nedostatku jsou vědomí a snad v příštím školním roce zapracují na tom, aby už nebyli tou „uječenou“ primou, ale klidnou sekundou, která bude novým primánům vzorem. Je super, že i po roce rozhodně nelitují svého rozhodnutí jít studovat na tuto školu a my jim přejeme, aby jim to co nejdéle vydrželo

Investice do rozvoje vzdělávání

Škola v přírodě 2014

Na školu v přírodě se někdo těšil více, někdo méně a někteří vůbec, ale všichni jsme alespoň minimálně postřehli, že se datum odjezdu rychle blíží. Největší natěšenci měli už málem týden sbaleno, zatímco ostatním došlo až v neděli večer, že ráno neusedají do lavice, ale do vlakového kupé. Na ty,co ráno házeli do kufru nezbytné (a zbytečné) maličkosti, jsme potom my vzorní na nádraží chvíli čekali, ale naštěstí nám to moc nevadilo. Když už jsme byli všichni, snažili jsme se s těžkými kufry dostat na to správné nástupiště a nikoho neztratit, což byl v takovém mraveništi plném spěchajících studentů, turistů, výpravčích a minimálně dalších dvou jiných škol v přírodě pro profesory jistě nelehký úkol. Proto si asi dost oddechli, když jsme se usadili ve vlaku v plném počtu.

Cesta byla poměrně krátká, a tak jsme se najednou octli v Blansku. Odtáhli jsme své kufry do autobusu a za deset minut jsme byli v místě ubytování. Při rozdělování pokojů to vypadalo trochu jako na nějaké aukci, ale i to se nakonec vydařilo a všichni byli spokojeni. Po vybalení a obědě jsme vyrazili směr rozhledna. Cesta byla dlouhá přibližně 3 km do mírného kopce. Když jsme dorazili, zjistili jsme, že rozhledna je otevřená jen o víkendech, takže jsme se po krátkém hledání brouků do biologie odebrali zpátky do hotelu. Vyfasovali jsme svačinku a už nás čekal večerní program. Na výběr byly celkem čtyři aktivity: Fotbal, Biologie-hmyz, Biologie-rostliny a Hry. Po hodině a čtvrt jsme se odebrali zpátky do pokojů a po večeri jsme si mohli až do večerky dělat, co jsme chtěli. Většina využila této doby na sprchování, ping-pong nebo stolní fotbal. V deset hodin jsme všichni měli být zalezlí v postelích a spát. I když jsme si ještě všichni povídali, nakonec každý usnul.

Investice do rozvoje vzdělávání

Druhý den jsme se všichni ne úplně radostně hrabali z postelí, protože v osm už jsme museli být na snídani. Rychle jsme do sebe naházeli rohlíky a už jsme poslouchali instrukce. Sbalit batoh, obout dobré boty a v devět sraz u vchodu. Pak jsme se ještě dozvěděli jednu hodně špatnou zprávu, že prý dnes půjdeme dvanáct kilometrů, tak jsme si u okýnka vyzvedli zabalené jídlo. Po spočítání jsme se konečně vydali směr Punkevní jeskyně. V půlce cesty to s námi už vypadalo bledě, tak jsme v rychlosti sežvýkali svačiny a šli jsme dál. Do údolí nám zbyval ještě jeden kopec, který někteří seběhli a jiní zvolili opatrnější taktiku. Tak i tak jsme se nakonec dostali v pořádku dolů na lanovku, kterou jsme vyjeli kopec nahoru na horní Můstek. Tam jsme měli chvíli volno, což znamenalo - nákup suvenýrů a nějaký ten oběd.

Potom jsme se šli hromadně podívat z můstku dolů do Macochy. Společné foto samozřejmě nesmělo chybět. Po něm jsme se ale už opravdu museli odebrat dolů po schodech, abychom stihli prohlídku o půl jedné. Po kilometru chůze jsme se dostali před vchod do jeskyně, kde už na nás čekal pan průvodce. Po asi půlhodině chůze jeskyněmi kolem krápníků jsme se dostali do propasti Macocha. Po vyslechnutí známe pověsti jsme se přesunuli na lodičky. Chvilí jsme jeli, potom jsme se zastavili podívat na další krápníky a jeli dál. Když jsme vystoupili, měli jsme ještě chvíli rozchod a potom zpátky, abychom stihli večeři. Nejdříve nás přepadl krátký déšť, ale ten se za chvíli přehnal a my se mohli v klidu odebrat do kopce, který jsme nakonec všichni zvládli a v pořádku se vrátili do hotelu. Tam jsme měli do večeře volno. Nebylo se čemu divit, z té chůze jsme byli unavení, a tak jsme rychle usnuli.

3 z
10

Čechů
nosi
ponožky
ve
sandálech

Investice do rozvoje vzdělávání

Ve středu se situace s ranním vstáváním opakovala. Po snídání jsme šli na vyučování. Biologie a Dějepis probíhaly ve stejném duchu jako ve škole, v zeměpisu jsme vyplňovali listy do sešitu podle tabulek. Mezitím se nám také podařilo zjistit, že má náš pan profesor třídní právě dnes narozeniny, a tak jsme se snažili pro něj uspořádat oslavu. Spolužáci nám na ni docela ochotně přispívali, z čehož jsme samozřejmě měli velkou radost. Pak už zbývalo jen udělat výzdobu v menší přednáškové místnosti a vysypat pohoštění do misek. To by se nejevilo jako až tak těžké, hlavní problém ale byl, že jsme mezitím museli jít na oběd a různě odbíhat a přesto jsme chtěli vše udržet v tajnosti. Museli jsme samozřejmě všem říct, co chystáme, a tak jsme se báli, že se to pan profesor nějak dozví, což se nakonec naštěstí nestalo. Mezi přípravami a oslavou jsme ale ještě měli odpolední program-mohli jsme si vybrat, buď pojedeme na zámek do Blanska, anebo poběžíme orientační běh s orientací podle buzoly a úkoly. Nevím, jaký byl výlet na zámek, ale „orientáček“ se mi moc líbil. Po večeři jsme se všichni odebrali do místnosti, kde už bylo všechno připraveno a čekali jsme, než dojde pan profesor Kalandřík, kterého jeden z nás přivolal velmi zvláštním způsobem, že na někoho spadlo světlo. Pan profesor se zdál z počátku trošičku vyjevený, ale nakonec snad měl radost a oslava se povedla. Po oslavě jsme šli opékat špekáčky nebo chleba. U táboráku to bylo skvělé, dokud nám ovšem nezačalo být zima, a tak se nakonec i ti největší otužilci museli odebrat dovnitř, dát si sprchu a nakonec v deset hodin večer zalézt do postele.

Škola v přírodě 2014

Ve čtvrtek na snídání jsme si vyslechli dnešní program- kvůli počasí se změnil, a tak jsme místo do Kateřinských jeskyní vyrazili na zámek do Rájce. Do Blanska jsme šli lesem, potom na vlak. Tím jsme dojeli do Rájce, kde jsme se vydali do mírného kopce. Tam jsme si vyslechli prohlídku a potom jsme se kvůli chladnému počasí přesunuli do hradní restaurace, kde jsme si objednali čaj a hranolky. Čekali jsme na ně ale hrozně dlouho, a tak se doba odchodu stále více a více oddalovala, ale nakonec jsme odešli. V hotelu nás už potom čekal jenom odpočinek, protože jsme byli tak promrzlí, že už se nám nic nechtělo. Jedinou povinností bylo sbalit si všechno, co jsme si sbalit mohli, abychom byli zpátky v Brně co nejdříve. Kdo chtěl, mohl jít večer na diskotéku, ale moc lidí toho nevyužilo. V pátek jsme se nasnídali a poslechli, že se máme sbalit a kde bude potřeba, tam prý budeme i vysávat. A tak, až bylo sbaleno, jsme málem museli dělat pořadník na vysavač, protože ho bylo potřeba samozřejmě všude. Potom už jsme se autobusem přesunuli na nádraží, odkud už nám jel vlak do Brna.

Bylo to super a už se těšíme na příští rok!

Amálie Chládková, prima

Investice do rozvoje vzdělávání

We can't adopt our way out of the overpopulation problem.

– Fran Ackley

Rozhodla jsem se přiblížit vám jeden zajímavý projekt, který se mi líbí a který by mohl oslovit všechny, jimž není lhostejný osud naší planety a naše budoucnost

Kdo jsou?

IS FOUNDATION je tým, skupina lidí, kteří berou životní prostředí jako vzájemně propojený organismus, od něhož nejsou odděleni, ale jsou jeho součástí. Pro ně neexistuje žádná diferenciace mezi všemi živými věcmi: stromy, řekami, zvířaty a lidmi.

Interview s Ianem Sommerhalderem

Co byste nám mohl říct o ISF?

ISF začalo v roce 2010 a působíme dnes ve více než 100 zemích. Vytvořila se taková globální ISF rodina. Zrovna stavíme farmu v Louisianě, která bude chovat čistě ekologicky zvířata a bude se tam také konat kurz ekologie pro mládež

To zní velmi zajímavě, děláte více takových kurzů?

Ano máme teď program pro šikanující děti, které mají typicky velmi dobré velící schopnosti, které jsou obvykle jen špatně směřované. My se snažíme směřovat tuto energii jinam. Také se snažíme zapojovat zvířata do rehabilitací a je vědecky dokázáno, že to má velmi ozdravující účinky.

Takže na jakou věkovou hranici u dětí se soustředíte?

Máme docela rozmanitou škálu od 6 až po 18 let. Jedna malá holčička nám poslala všechny peníze od své zubní víly, protože prý chtěla změnit svět. Bylo jí jen 6.

Jaké jsou jejich cíle?

Rozdělování prostředků a zdrojů na globální ochranu, "green" vývoje energie/nasazení a vzdělávacích nástrojů. Vytváření vědomí, že globální odlesňování může být viděno jako národní/mezinárodní a globální bezpečnostní riziko. Ukončení týrání zvířat a podporování programů, jako například: "druhově specifické sterilizační drogy, přenos a rekvalifikace opuštěných zvířat do podpůrných středisek. Podpora vytvoření udržitelných strategií pro „NO-KILL útulky“

Na co se soustředíte?

Snížení dopadů paliva z dopravy
Využití místních biopaliv
„Green“ pomoc při katastrofách
Posílit účast veřejnosti v oblasti právních předpisů
Omezení odlesňování a postupné zalesňování
Zachování biologické rozmanitosti
Rozšíření NO-KILL azylových domů pro zvířata

IS FOUNDATION chce být v plné spolupráci s dalšími neziskovými organizacemi po celém světě

Zapojte se také!

Více na <http://www.isfoundation.com/get-involved>

Investice do rozvoje vzdělávání

THE EARTH IS FOUNDATION OUR HOME

Investice do rozvoje vzdělávání

Možná někdo z vás touží vyrazit za studiem do zahraničí, ale nedokáže si představit, co by ho tam čekalo, jaké by to bylo a jestli by to stálo opravdu za to. Proto vám přinášíme rozhovor s naší studentkou Hankou Doležalovou, která takto prožila půl roku na Kostarice...

Investice do rozvoje vzdělávání

Souhlasila jsi hned, nebo jsi váhala?

Já jsem už od svých asi 11- 12 let chtěla někam jet, na co nejdlejší dobu a co nejdál, takže když jsem na internetu objevila možnost získání stipendia na roční program v Kostarice, moje první myšlenky byly- "tam chci! Jak přesvědčím rodiče?"

Proč zrovna Kostarika?

Tak, jak už jsem řekla, jela bych v podstatě kamkoliv. I teď bych jela, klidně zítra :) Problém ale byl finanční, protože takový výlet není nejlevnější... Takže jsem musela získat stipendium. Napřed se naskytl nabídka stipendia do Paraguaye, to mi rodiče zakázali. Potom Brazílie, to mi taky nedovolili, že prý je to nebezpečné. No a potom Kostarika, to mi naštěstí prošlo :) Zvládla jsem výběrové řízení a jela jsem.

Jak sis zvykla na nový režim a prostředí? Byly to velké změny?

Byly to obří změny. Nikdo nemluvil česky. Časový posun byl 7 hodin. Letěla jsem z naší únorové zimy do tropického léta. A hned jsem nastoupila do školy, kde vůbec nikdo nemluvil anglicky. Nová rodina, jídlo, všechno. Ale bylo to boží! Přesně tohle jsem chtěla zažít. Samozřejmě, byl tam kulturní šok, občas jsem byla smutná nebo nešťastná, ale každá situace má řešení. A Kostaričané -ticos, jak si říkají- jsou úžasní, všichni mi se vším pomáhali, když viděli, že mě něco trápí, pomáhali mi, zapojovali mě do všeho, chtěli, abych se cítila dobře!

Našla sis rychle přátele? Přijali tě mile?

Přijali mě moc mile, jak rodina, tak spolužáci! Jsou to šťastní usměvaví lidé (na rozdíl od studených Čechů), cítila jsem se s nimi od začátku dobře. Napřed jsem s nimi moc nemohla komunikovat, protože na vesnici lidi anglicky prostě neumí, ale moje španělština se díky tomu zlepšovala den ode dne, a asi po třech měsících jsem si s nimi začala doopravdy rozumět. Teď můžu říct, že jsem získala opravdu dobré kamarády, ať už z Kostariky nebo jiných zemí. Loučení bylo hrozné.

Stýskalo se ti? Jak často jsi navštěvovala ČR?

Česko jsem nenavštěvovala vůbec :) Prostě jsem odjela, a po necelém roce jsem se vrátila. Ale v červenci jela do Kostariky na šestitýdenní program sestřenicí mojí kamarádky, tak jsem se s ní setkala v San José (hlavním městě) a celý den jsem s ní mluvila česky. Byl to tak úžasný pocit, to si ani neumíte představit... Prostě mluvit česky!! :D Jasně že se mi stýskalo. Hrozně moc. Všechno to mám zapsané v deníku. Ale plnila jsem si sen, tak jsem to zas tak moc neřešila. Byla jsem v krásné zemi se spoustou skvělých lidí, po kterých se mi zase moc stýská teď.

Můžeš nám popsat, jak to vypadalo na kostarické škole?

Hmm... neuspořádaná, neorganizovaná, hlučná.. Všichni nosí uniformy. Žádné nalakované nehty nebo make up nehrozí. Škola je zcela venku. Několik přízemních budov, neoplocených (proto tam bylo tolik toulavých psů, které tajně krmila angličtinářka), výuka probíhá prakticky venku jen pod střechou z vlnitého plechu. Počmárané lavice. Kvalita výuky katastrofální... Učitelé se nestarají o studenty. Když někoho nebaví hodina, řekne, že se jde napít vody (všichni pijí z vodovodu), a 20 minut se neukáže. Po obědě si žáci hromadně čistí zuby. Všichni se znají. Všichni jsou příbuzní! Přátelská pohodová atmosféra. Pořád odpadávaly hodiny. Výuka každodenně od 7.00 do 16.30.

Vedro, vedro, vedro. Atd...

Investice do rozvoje vzdělávání

Jaké jsou hlavní rozdíly mezi Čechy a obyvateli Kostariky?

Češi jsou... kultivovanější, chladnější, ne tak vřelí a neusmívají se. Kulturnější (chodí do divadel, mají mimoškolní aktivity, jsou vzdělanější, mají knihovny...). Čistotnější!! (nehážou v autobuse odpadky na zem). Mají mnohem pokročilejší školství a technologie. Ticos jsou moc moc přátelští! Jsou pura vida :) (to znamená něco jako prostě v pohodě). Usměvaví, ochotní, hodně hrdí a vlastenečtí. Všichni umí tančit salsu a merengue. Skoro nemají divadla a nečtou. Pomlouvají se, ví o sobě navzájem všechno :) Jsou mnohem otevřenější. Taky bezstarostní a lehkovážní. Čas pro ně neznamená vůbec nic. My jsme proti nim uspěchaní a věčně vynervovaní Evropané, co si jenom zbytečně komplikují život maličkostmi. Jsme mnohem pracovitější než oni.

Dokázala by sis představit tam žít a pracovat? Nebo jsi věrná Česku?

Těžká otázka. Dokázala, na pláži, třeba v Puntarenas. Nějakou dobu. Bylo by to moc fajn! Určitě se tam chci vrátit, nedokážu si představit, že bych ty lidi už neměla vidět. Ale doopravdy bydlet bych chtěla spíš v Evropě. V nějakém historickém městě u moře. Taky chci určitě do Asie! Ještě uvidím, mám celý život před sebou. Česku zrovna moc věrná nejsem, i když ho mám ráda :)

Prineslo ti to hodně i co se týče školy? Jistě máš teď skvělou španělštinu :)

Tak španělsky mluvím :) V tom jsem sama se sebou celkem spokojená, i když to rozhodně není perfektní... Musím se ještě hodně učit. Jinak ještě angličtina se mi zlepšila. Ale v ostatních věcech jsem žádné výrazné pokroky neudělala, a teď to všechno doháním. Naštěstí nemusím opakovat ročník!! Ale rozhodně nelituju toho, že jsem jela, byla to ta nejlepší zkušenost v mém životě a dalo mi to strašně moc. Neměnila bych. Měli byste to taky zkusit! Je to naprosto neuvěřitelné...

Jsi stále v kontaktu se svými přáteli z Kostariky?

Samozřejmě... :) S přáteli, s rodinou, s přáteli z jiných zemí... O prázdninách jedu za kamarádkou do Německa, už se nemůžu dočkat! I když je pravda, že je všechny trochu zanedbávám, jsem líná trávit víc času na facebooku. Spíš jsem s českými kamarády, s rodinou, učím se... Taky jsem se stala dobrovolnicí v organizaci, která mi umožnila jet do Kostariky (jmenuje se AFS), a tak teď pracuju se studenty z různých zemí, co jsou tady v Česku a učí se češtinu. Je to super, procvičím si s nimi španělštinu a můžu se tímto způsobem "odvděčit" za všechnu tu pomoc a podporu, která mi byla poskytnuta. A navíc je s nimi fakt sranda.

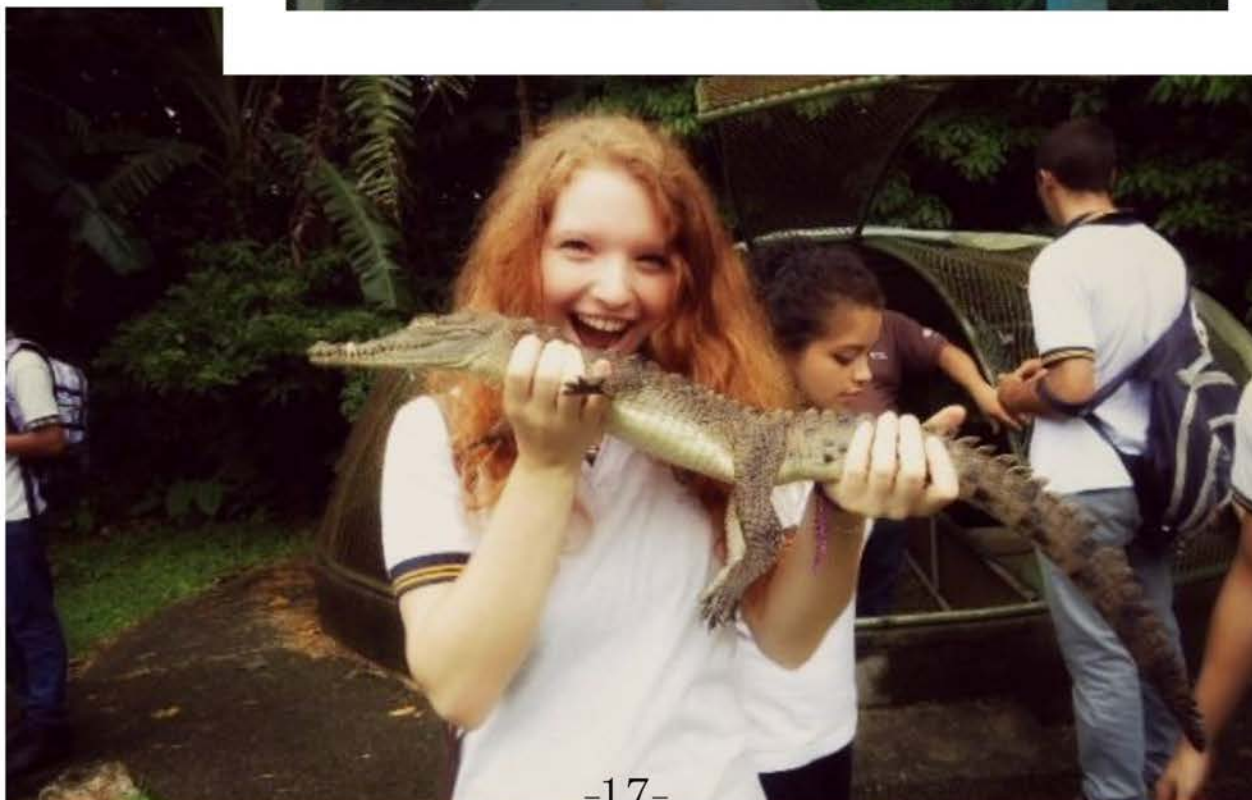
Co se v Kostarice normálně jí a jaké je tvoje nejoblíbenější jídlo?

Je to země latinské Ameriky, takže samozřejmě fazole a rýže! Spousta fazolí a rýže, pořád. Potom vepřové a hovězí maso a mořské plody. A tropické ovoce - všude kolem rostou pomeranče a citrony a manga a caramboly, banány a ananasy... a tak. Papája je plevel. Jedno "normální" jablko stojí až 20 Kč (500 colones, místní měna). Já miluju plátanos. To je zvláštní druh banánů, my ho v ČR nemáme, jí se vařený nebo smažený nebo pečený se sýrem, je to nejlepší jídlo na světě!

Snad vás tento rozhovor zaujal a třeba i inspiroval natolik, že v sobě také najdete odvahu vyrazit za hranice na nějaký zajímavý pobyt.

L.Petrová a A.Pokorná ve spolupráci s H.Doležalovou

Investice do rozvoje vzdělávání

Investice do rozvoje vzdělávání

SEDM
KUL
JAKV
SARAJEVU

J. Hašek
— ŠVEJK —

Investice do rozvoje vzdělávání

Už dávno jsme si jako studenti zvykli na to, že se nám každý rok mění učitelé. V některých předmětech více, někde méně. A když už jednoho poznáte, tak odejde. Proto se vám chceme trošku více přiblížit pana profesora RNDr. Iva Pecla.

Mohl byste se nám na začátek stručně představit? Říct nám něco o Vás?

Ten úvod mě trochu zaskočil. To vypadá, jako bych se už také chystal k odchodu a vy se ze mě snažíte na poslední chvíli dostat nějaké informace. Já se k odchodu nechystám.

Ale k otázce. Vystudoval jsem na přírodovědecké fakultě Masarykovy univerzity učitelské obory matematika, fyzika a informatika. Od začátku jsem měl jasno, že matematiku studovat chci a fyzika mě také přitahovala. Počítače a informační technologie mají svůj základ v matematice, v oblasti hardware se využívá nejrůznějších fyzikálních jevů, a tak informatika moje obory logicky doplnila.

Zájmy? Rozhodně sport. Bez sportu by byl můj život neúplný. To že jezdím na kole vlastně pořád asi ví všichni. Mým základním životním sportem je plavání. V oddíle Univerzita Brno jsem plaval spoustu let a dodnes mám s tímto oddílem pevné vazby.

Zimu si nedovedu představit bez lyžování a hokej si také rád zahraju.

Kupodivu neprožívám fotbal.

Hraju na kytaru, čím dál hůř.

Na barvě mi nezáleží, hlavně když je modrá.

Gabriela Hrouzková, 3.A

Investice do rozvoje vzdělávání

Jak jste se dostal na Moravské gymnázium? Co Vás sem lákalo?

Víte kdo učil IVT před Vámi?

Učil jsem již na všech stupních škol. A na střední škole se cítím nejlépe. Když jsem zachytil zprávu, že se na Moravském gymnáziu uvolnilo místo vyučujícího informatiky, tak jsem se přihlásil a byl přijat. Jestli mohu popsat dojmy po prvním roce, tak jsem rád, že jsem tady.

Kdo učil Ivt přede mnou vím. Osobně jsme se s kolegou Pánkem setkali jen letmo na stužkovacím večírku 4. A. Na počátku mi poskytl některé potřebné informace o počítačové síti na našem gymnáziu. A drobné informace o jeho osobě se ke mně dostávají jen od vás, studentů..

Kde jste pracoval předtím?

Učil jsem na základní škole matematiku a fyziku. Výuka na nižším gymnáziu je tomu velmi blízká. Informatiku jsem učil na střední i na vysoké škole (základy programování pro učitelské obory), na FAVU VUT na ateliéru grafického designu jsem externě učil grafické programy. Vysokoškolský způsob výuky je zcela jiný. Studenti mi už nepokládali otázku „K čemu mi to bude?“, už si na ni prostě umí odpovědět sami. Iniciativa byla často na jejich straně.

To je ale přirozený vývoj. I u nás na gymnáziu lze se zvyšujícími ročníky, vysledovat tento proces.

Co byste na MG změnil, kdybyste mohl?

Jsem zde příliš krátce na to abych přemýšlel o globálních změnách. Moje úvahy se soustředí na změny v oblasti IT, které se postupně provádějí a některé nemusí být navenek vidět. Např. organizace sítě, dat, zálohování... S mým vstupem do předmětu fyzika mi bude asi chybět zázemí odborné učebny.

Taky Vás nepouští zámek na otisky prstů do školy?

Mě pouští. Doporučuji výměnu prstu. Ještě doporučuji používat pořád stejný prst. Teď vážně, existuje určité procento lidí, kteří mají s tímto systémem problémy. Řeší se to kartou.

Jak to máte se sportem? Líbil se Vám LVK, chtěl byste se popřípadě podívat se studenty na vodu?

O sportu už jsem mluvil. Oba LVK měli něco do sebe. Lyžování bylo krásné a tyto kurzy ke studiu patří jak po stránce sportovní, tak po stránce společenské. Ze školy se známe z jiných stránek. Teprve na těchto akcích se ukáže jaká je kdo osobnost. Jezdíte na kole do školy ze Soběšic, co nám na Vás práskla jedna paní profesorka, která učí češtinu a je taky prý hodně oblíbená. Děláte i delší vzdálenosti a kam všude na kole jezdíte?

Jezdím z Bílovic nad Svitavou. Do Soběšic je to moc do kopce. Na kole občas jezdím přes 100 km za den. Kolo je pro mě doprava, sport, zábava a relax v jednom. Už mám projetou skoro celou republiku. Když jsem přinucen jet do města autem, tak v kolonách vzpomínám na kolo.

Taky jsme slyšeli, že hrajete divadlo. Jak jste k tomu přišel a kde bychom Vás mohli na jevišti vidět?

Amatérské divadlo je také úžasná zábava. Zkoušení je stejně důležité, jako samotné představení. Je to spolupráce lidí nejrůznějších profesí a povah. Když nám nakonec publikum zatleská, je štěstí úplné. Někdo chodí na pivo a já chodím do kroužku. (tak moje divadelní snažení nazývá moje manželka). Premiéru už jsme letos měli. Znovu budeme náš letošní kus „Prokletí rodu Baskervillů“ dávat v někdy v říjnu. A potom znovu v říjnu v Bučovicích na festivalu amatérských divadel.

Investice do rozvoje vzdělávání

A vaše oblíbená role?

Já ani nevím. Většinou hraju šilence. Kdoví proč.

A taky co Vám nevyšla, pokud to na sebe řeknete? Kdy jste třeba spletl text, zapomněl, nebo se položil do úplně jiného představení, pokud to na sebe prásknete?

To spíš dřív. Teď už nejsem na jevišti vystresovaný. Samozřejmě něco vypadnout může. Důležité je, nějak se z toho dostat a hlavně skončit repliku tak, aby se chytl kolega, který na vás navazuje. Nejhorší je když víte co máte říct, ale nevíte kdy. Mimochodem, totéž se může stát při výuce. Zkuste někdy 30 minut souvisle řečnit.

9) Když jste se díval na představení na Učiteli roku, jak to byste zhodnotil?

Připomínám, že to divadlo trvalo tři hodiny a jmenovalo se „Sliby chyby“.

Mně se líbilo. Vy asi ještě nemáte trpělivost.

Koho jste tipoval, že vyhraje, pokud si to ještě pamatujete? Neříkejte, že jste netipoval sebe

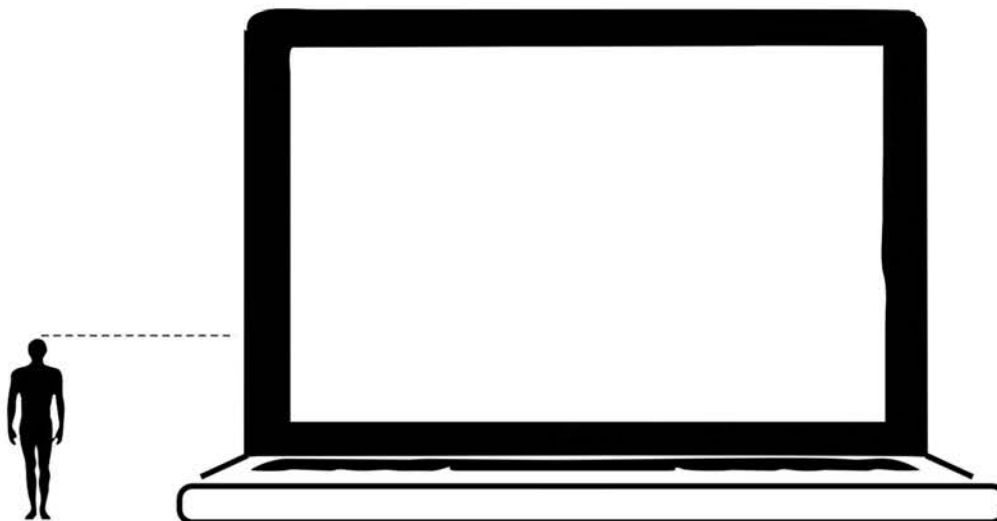
Sebe jsem opravdu netipoval. Svoje, velmi dobré umístění asi příští rok neobhájím. Matematika a fyzika nejsou mezi studenty populární předměty. A fyziky budu učit hodně.

Chtěl byste vzkázat něco studentům navštěvující Moravské gymnázium?

Skoro vždy jsem rád, že zde mohu učit. I když taková kvarta v pondělí ráno...

Děkujeme za rozhovor :)

Patrik Jetelina, David Peprla-Goldberger
2.A

BIG MAC